

УДК 821.111(415/416)-31.09:7.07
DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/84-2-32>

Олеся ЛЯЩЕНКО,
orcid.org/0000-0003-4649-3667
кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри іноземних мов природничих факультетів
Навчально-наукового Інституту філології
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
(Київ, Україна) gloriasanctum2005@gmail.com

У СВІТІ ПРЕКРАСНОГО ТА ТРАГІЧНОГО: ІНТЕР'ЄРИ ТА МИСТЕЦТВО В РОМАНІ «ШЛЮБНИЙ ПОРТРЕТ» МЕГГІ О'ФАРРЕЛЛ

У статті досліджується багатогранна роль інтер'єрів та творів мистецтва в романі Меггі О'Фаррелл «Шлюбний портрет». Попри інтерес дослідників до роману, роль мистецтва в ньому залишається недостатньо вивченою. Наявні дослідження зосереджені переважно на соціально-історичному контексті та гендерній проблематиці твору, тоді як значення інтер'єрів та мистецтва як окремих елементів художнього світу потребує глибшого аналізу. Мета статті – дослідити символізм та функції описів інтер'єрів та творів мистецтва в романі «Шлюбний портрет», проаналізувавши, як зображення простору та опис картин сприяє розкриттю психологічного стану головної героїні, розвитку сюжету та висвітленню головних ідей твору.

У статті розглянуто ключові локації художнього простору роману: palazzo у Флоренції, що окреслює концепт неволі й відсутності батьківської любові в дитинстві та юності Лукреції, замський маєток delizia, який уособлює ілюзію тимчасової свободи головної героїні, castello у Феррарі, що стає для неї в'язницею, fortezza, де Лукрецію намагаються вбити, і Венеція як ідеалізоване місце для розкриття мистецького потенціалу художників. Кожна з цих локацій має своє унікальне художнє оформлення, яке відображає емоційний стан Лукреції та вплив зовнішніх обставин на її життя. Особлива увага приділяється аналізу описів інтер'єрів, які наповнені згадками про картини, фрески, скульптури та інші предмети мистецтва. Ці деталі не лише створюють атмосферу епохи Відродження, а також допомагають показати зміни у внутрішньому стані героїні, окреслюють ставлення до неї інших людей.

У статті розкривається також важливість живопису самої Лукреції, проаналізовано її малюнки, особливо увагу приділено символічному значенню картин та їхньому зв'язку з етапами її життя. Підкреслюється, що мистецтво в романі є не лише засобом естетичного задоволення, але й інструментом боротьби за свободу та самовираження жінки-мисткині.

Ключові слова: Меггі О'Фаррелл, «Шлюбний портрет», інтер'єр, живопис, мистецтво, епоха Відродження, Лукреція де Медічі.

Olesia LIASHCHENKO,
orcid.org/0000-0003-4649-3667
PhD in Philology, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of Foreign Languages for Natural Sciences Faculties
Educational and Scientific Institute of Philology of Taras Shevchenko National University of Kyiv
(Kyiv, Ukraine) gloriasanctum2005@gmail.com

IN A WORLD OF BEAUTY AND TRAGEDY: INTERIORS AND ART IN MAGGIE O'FARRELL'S "THE MARRIAGE PORTRAIT"

The article explores the multifaceted role of interiors and works of art in Maggie O'Farrell's novel "The Marriage Portrait". Despite the growing scholarly interest in the novel, the role of art within it remains insufficiently studied. Existing research primarily focuses on the socio-historical context and gender issues of the work, while the significance of interiors and art as distinct elements of the novel's artistic world requires deeper analysis. The aim of the article is to investigate the symbolism and functions of interior descriptions and works of art in "The Marriage Portrait" by analyzing how depictions of space and artwork contribute to revealing the psychological state of the protagonist, advancing the plot, and highlighting the novel's central themes.

The article examines the key locations of the novel's artistic space: the palazzo in Florence, which defines the concept of captivity and the absence of parental love in Lucrezia's childhood and youth, the delizia, a country estate embodying the illusion of temporary freedom for the protagonist; the castello in Ferrara, which becomes a prison for her; the fortezza, where an attempt is made on Lucrezia's life; and Venice, an idealized place where artists may dive into creative work. Each of these locations possesses unique artistic features that reflect Lucrezia's emotional state and the influence

of external circumstances on her life. Particular attention is given to the analysis of interior descriptions, which are filled with references to paintings, frescoes, sculptures, and other works of art. These details not only create the atmosphere of the Renaissance era but also illustrate changes in the protagonist's inner psychological state and the attitudes of various people towards her.

The article also emphasizes the importance of Lucrezia's own painting, analyzing her drawings and focusing on the symbolic meaning of her artworks and their connection to different stages of her life. It highlights that art in the novel serves not only as a source of aesthetic appreciation but also as a tool for the struggle for freedom and self-expression of the female artist.

Key words: Maggie O'Farrell, "The Marriage Portrait", interior, painting, art, Renaissance, Lucrezia de' Medici.

Постановка проблеми. Мистецтво, відображаючи культурні та історичні контексти, формує уявлення про естетичні цінності певної епохи. Особливо виразно це проявляється в літературі, де художні деталі створюють багатопланові смисли та розкривають глибинні аспекти твору. Одним із важливих елементів художнього світу є опис інтер'єрів та предметів мистецтва, які можуть не лише візуалізувати простір, а й виконувати символічну функцію, розкриваючи внутрішній світ персонажів та допомагати краще окреслити ключові ідеї твору. У романі Меггі О'Фаррелл «Шлюбний портрет» описи інтер'єрів та картин відіграють ключову роль у створенні атмосфери епохи Відродження, передачі змін у психологічному стані головної героїні Лукреції Медічі та інших персонажів, і сприяють розкриттю авторського задуму.

Аналіз останніх досліджень. Розглядаючи статті, присвячені «Шлюбному портрету», можна помітити, що більшість робіт має описовий характер. Важливим джерелом інформації є інтерв'ю Ш. Х. Клайбер з М. О'Фаррелл, в якому письменниця пояснює витoki свого творчого задуму. Поштовхом до написання роману стали мистецькі твори – спочатку поетичний твір Браунінга «Моя остання герцогиня», а згодом невеликий портрет самої Лукреції де Медічі. О'Фаррелл також підкреслює своє захоплення епохою Відродження, вбачаючи в ній не лише культурний розквіт, а й перші прояви фемінізму (Kleiber, 2022). Дослідники, які вивчають роман, концентруються переважно на його соціально-історичному підґрунті та гендерних аспектах. Зокрема, Дж. Томас-Корр розглядає роман як спробу реконструювати жіночі голоси, витіснені доміантними чоловічими нарративами, хоча й зауважує певну однобокiсть у змалюванні персонажів (Thomas-Corr, 2022). Дж. О'Лірі, зі свого боку, аналізує травматичний вплив династичних шлюбів на долю молодих дівчат, підкреслюючи, що в романі «Шлюбний портрет» простежується сучасний феміністичний погляд на історичний контекст XVI ст., який, однак, може спотворювати історичну реальність (O'Leary, 2022). Питання багатогранної ролі мистецтва розкриває М.-А. Струццєро у статті

«Картини й підмальовки: Рівні влади та безсилля у романі Меггі О'Фаррелл "Шлюбний портрет"», концентруючись здебільшого на символіці портрета, який малюють з Лукреції (Struzziero, 2024). Однак варто зауважити, що тема мистецтва представлена у творі багатопланово: вона допомагає розкрити образ головної героїні Лукреції й інших персонажів (Козімо, Елеонори, Альфонсо, Джакоппо), є важливим рушієм сюжету, наповнює часопростір роману зв'язком з реальними історичними постатями і будівлями, розкриває багато додаткових прихованих смислів у важливих художніх деталях. Роман «Шлюбний портрет» М. О'Фаррелл ще не розглядали з використанням комплексного підходу до аналізу ролі та функцій мистецтва, що й робить цю статтю **актуальною** та важливою для розуміння твору.

Мета статті – дослідити роль та функції описів інтер'єрів у романі М. О'Фаррелл «Шлюбний портрет», проаналізувавши, як зображення простору та опис творів мистецтва впливає на формування образу головної героїні, розвиток сюжету та розкриття ключових ідей твору.

Виклад основного матеріалу дослідження. У романі розгортаються дві сюжетні лінії: одна – це історія життя Лукреції ді Козімо Медічі, що охоплює її дитинство і юність у Флоренції і коротке подружнє життя у Феррарі, до моменту, коли її чоловік, герцог Альфонсо II д'Есте везе її до замського будинку, де дві сюжетні лінії сходяться. Друга – це опис життя Лукреції у замському будинку, коли вона усвідомлює, що чоловік планує її вбити.

Тема мистецтва пронизує усі ідейно-сміслові складники твору. Почнімо наше дослідження з аналізу художнього простору роману. Ключові місця, в яких послідовно розгортаються основні події, це *palazzo* у Флоренції, де минає дитинство і юність Лукреції, замський маєток, *delicia*, в долині річки По, де вона проводить медовий місяць із чоловіком серед мальовничої природи, *castello* в Феррарі, де розпочинає шлюбне життя як герцогиня, *fortezza*, найпохмуріше місце, де відбувається вбивство покоївки, яку герцог помилково сприйняв за свою дружину, і місто-візія Венеція, куди Лукреція тікає з коханим художником.

Флорентійський *palazzo* постає амбівалентним символом у характеристиці герцогської родини. З одного боку, це місце краси та мистецтва, наповнене «strange acoustics, with sound and vibrations», де шепіт і кроки мандрують між мармуровими рельєфами та статуями й перетікають у «bubbling waters of the fountains» (O'Farrell, 2022: 18). Проте, одночасно, *palazzo* в очах Лукреції має мінливу природу: «Sometimes it felt to her like the safest place in the world, a stone keep with a high garrison perimeter to enclose the Grand Duke's children like a cabinet for glass figurines; at others it felt as oppressive as a prison» (O'Farrell, 2022: 22). Діти герцога живуть у горішній кімнаті й не можуть вільно ходити по палацу, їхні долі наперед визначені: хлопчики в майбутньому мають зайняти важливі посади, дівчатка – вигідно вийти заміж для зміцнення династійних зв'язків. Протестуючи проти несвободи, Лукреція помічає ще одну характеристику батьківського палацу: він пронизаний потаємними ходами, «as an apple eaten through by worms» (O'Farrell, 2022: 19). І починає їх досліджувати, дізнаючись таким чином, що відбувається поза дитячою кімнатою. Герцог Козімо приділяє чимало уваги мистецтву: у нього працюють відомі художники, він має чудову колекцію живопису, на стінах палацу висять сімейні портрети. Але портрету Лукреції серед них немає, єдиний її портрет намалювали поспіхом перед заручинами, щоб, за традицією, надіслати майбутньому нареченому. Причина очевидна – серед усіх дітей герцога її люблять найменше через її надмірну емоційність і дивакуватість. Коли в семирічному віці у неї прокидається талант до малювання, першим це помічає її вчитель історії. Пізніше батьки дізнаються про її захоплення, дозволяють брати уроки живопису, але байдуже ставляться до її творчості. Такий контраст – бажання оточити себе красивими предметами мистецтва і байдужість до таланту дочки показують умови, в яких зростала Лукреція. Не випадково, коли Елеонора, мати Лукреції, після церемонії шлюбу дає їй настанови, то радить займатися музикою і не згадує ані слова про живопис. У цей період Лукреція малює дуже багато. Після нервового зриву через смерть тигриці у звіринці вона зізнається, що саме уроки живопису допомогли їй зцілитися.

У цей період у романі детально згадано три її роботи, які продовжують розкривати концепцію несвободи дівчинки, а потім молодої жінки аристократичного походження в тогочасному суспільстві. Її перший малюнок нав'язаний історією про Іфігенію – дочку царя Агамемнона. Батько обманом викликає дівчину начебто для одруження з Ахіл-

лом, найславетнішим грецьким воїном, а натомість убиває біля вівтаря як дар богині Артеміді. Тема малюнку перегукується з основним наративом роману – розповіддю про шлюб Лукреції проти її волі. Фактично, батько приніс її в жертву заради своїх амбіцій отримати більше влади. У романі також детально описано, як вона змальовує мертвого шпака, який заблукав у *palazzo* і не зміг вибратися на волю. Дівчинка малює його в ту мить, коли герцогський радник повідомляє доглядальниці про плани видати її заміж у віці тринадцяти років. Радника вражає її картина, і він кладе «her miniature painting inside his leather book and tying the straps, so that the bird could never fly away again, even if it had lived» (O'Farrell, 2022: 94). Єдина позитивна робота цього періоду зображає доглядальницю – фактично єдину людину, яка справді любила Лукрецію й допомогла їй уникати шлюбу протягом кількох років. Те, що Лукреція намалювала прощальну картину саме доглядальниці, а не комусь зі своєї родини, теж красномовно свідчить про її стосунки з близькими.

Наступна важлива локація в художньому просторі роману – це замський маєток, *delizia*, що стає символом ілюзорної свободи. Коли дівчина на світанку виходить з маєтку, то з подивом бачить, що «The heavy wooden doors to the villa stand open. Nobody guards the entrance. [...] Here is a building with no need to assert its might, a *delizia* intended only to delight, a place at ease with itself and with its hinterland» (O'Farrell, 2022: 199). Лукреція з захопленням досліджує розписи на стінах і стелях, оглядає старовинні картини. У своїй шлюбній кімнаті вона бачить янголів на стелі й Нептуна, що, як й інтер'єри *palazzo*, приховують амбівалентні смисли. Небесні істоти з трубами та лірами, що летять на «heavenly zephyrs», створюють атмосферу казковості та легкості. Це світ мрій та фантазій, відірваний від реальності. Проте поряд з ними «Neptune, with a long, damp beard and a weed-draped trident, stands guard over the doorway» (O'Farrell, 2022: 167), ніби натякаючи, що з цього ілюзорного світу неможливо втекти. Коли чоловік від'їжджає з маєтку у справах, Лукреція в перше в житті відчуває, що її ніхто не контролює. Вона ходить боса, з розпущеним волоссям, малює Апенніни, «giving each peak a ludic facial expression, or making a tiny painting of a bumblebee with its head buried in a flower (beneath which is a girl growing wings and taking to the sky – but nobody need ever know that)» (O'Farrell, 2022: 217). Водночас у її творчості з'являється нова риса, що прийшла з заміжжям: вона починає приховувати свої картини за банальними натюрмортами, щоб не привернути увагу чоловіка. Вона

інстинктивно малює жорстокого Альфонсо як «an aquatic creature, half man, half fish, crawling up out of the shores of a river, silvered tail glistening in moonlight» (O'Farrell, 2022: 249), але на готовій картині зображає натюрморт, «доречний» для її статусу. Отже, художня творчість цього періоду підкреслює, що амбівалентний статус головної героїні не змінюється: вона так і не отримала свободи ні як особистість, ні як мисткиня.

Наступна локація в художньому світі – *це castello* у Феррарі, що перетворюється на справжню в'язницю. Товсті стіни, високі зубчасті башти створюють відчуття ізоляції та безвиході. Розписи на стелях і стінах чоловічого замку здається Лукреції занадто статичними, символізують чужий їй світ. Вона ще більше втрачає тут свободу творчості. М. О'Фаррелл спершу описує, як Лукреція потайки зображає закохану пару – Елізабет і начальника варту Ерколе, а потім малює поверх цієї картини темний ліс. Кульмінаційним моментом стає повна заборона малювати, мотивована бажанням герцога мати спадкоємця. Молода герцогиня впадає в меланхолію і замикається в собі. Символом насильницького ставлення до Лукреції стає і зміна інтер'єру. Для неї важливе значення мала картина куніци, яку подарував їй чоловік на честь заручин. Для неї ця картина була духовим зв'язком із «хорошим» Альфонсом, якого поза очі називають дволиким Янусом за вміння грати різні ролі. Але коли картину забирають з її кімнати, втрачається і надія на можливість щасливих стосунків між ними. Натомість на стінах з'являються зображення банального натюрморту з інжиром і Мадонни. Мадонна, символ материнства і плодючості, в контексті подій роману стає постійним нагадуванням про головне очікування від Лукреції – народження спадкоємця. Коли герцог втрачає надію на зачаття дитини й вирішує вбити дружину, дія роману переміщується до похмурої фортеці.

Fortezza поблизу Бондено, куди Альфонсо привозить Лукрецію для вбивства, позбавлена будь-яких предметів мистецтва, окрім її шлюбного портрета. Морок, холод, темні коридори, слизькі спіральні сходи створюють атмосферу жаху та передчуття неминучого. Лукреції знову дозволили малювати, і вона привезла своє мистецьке знаряддя. Спершу вона наївно роздумує, що їй намалювати після тривалої перерви: «a white mule. No, a stone marten, with streaks on its face. Or a centaur? Or all of them» (O'Farrell, 2022: 294). А коли усвідомлює, що чоловік хотів її отруїти, почувачється спустошеною: «Had it really been she who drew this mule, this unicorn? What was it that

had excited her so much about them? She cannot for the life of her remember. They seem devoid of existence now, just lines on a flat page» (O'Farrell, 2022: 413). Центральним образом у *fortezza* стає її шлюбний портрет. Як зауважує М.-А.Струзьєро, ця картина уособлює «ідеальну» Лукрецію, яка відповідає бажанням і очікуванням Альфонсо (Struzziero, 2024: 130). На думку фахівців живопису, жіночі портрети при італійських ренесансних дворах були радше династичними зображеннями, ніж спробами розкрити особистість – їхня мета полягала в акценті на родовому походженні. По суті, «глядачеві представляли не реальну людину, а радше образ, сформований відповідно до тогочасних ідеалів. Це був не так портрет конкретної особи, як певний символ [...], створений для відображення певної суспільної ролі» (Tinagli 1997: 49, 51). Лукреція усвідомлює, що тепер вона не потрібна – її замінив портрет. І тоді вона малює ще один ескіз – тигрицю, що зникає в траві. Це зображення символізує її прагнення уникнути смерті й вирватися на свободу. Цікаво, що порятунок Лукреції відбувається знову таки завдяки творчій натурі. Її рятує художник Джакоппо, сподівана душа, що розуміє її з напівслова.

Його образ може мати різне символічне значення: 1) художник як руйнівник стереотипів: у патріархальному суспільстві художник часто виступає як бунтар, як той, хто порушує загальноприйняті норми та створює нове бачення світу. У цьому контексті художник може символізувати руйнування стереотипів, які утримують Лукрецію в полоні шлюбу й суспільних очікувань. Він показує їй інший шлях до втечі, спонукає її до дії, тоді як батьки, чоловік, його сестри й слуги завжди притлумлювали в ній бажання діяти. 2) Художник як уособлення творчості та самовираження: мистецтво, як ми вже говорили, є для Лукреції способом вираження свого внутрішнього світу, своїх емоцій та переживань. Художник, як творець мистецтва, стає символом її власної здатності до самовираження та звільнення. Він допомагає їй знайти свій голос, свою ідентичність. Можливо, в образі художника показано і творчий потенціал, який пробуджує в Лукреції силу діяти, коли вона зрозуміла, що не самотня і є люди з таким самим чутливим світосприйняттям, як у неї.

Лукреція і Джакоппо мандрують в останню локацію художнього простору роману – у Венецію, що стає для юної герцогині символом звільнення і зцілення. Це ідеалізоване місце описане в романі фактично єдиним абзацом, і саме постає як велика бездоганна картина: «a city of uncertainty, where land and sea meet and mingle with each other, where

the streets are water, where houses seem to float on bolts of turquoise silks» (O'Farrell, 2022: 430). Саме тут Лукреція реалізує себе і в особистому житті, і в живописі.

Висновки. У романі Меггі О'Фаррелл «Шлюбний портрет» опис інтер'єрів і творів мистецтва виконує багатофункціональну роль, яка виходить далеко за межі створення атмосфери епохи Відродження.

Інтер'єри у романі постають як метафора внутрішнього світу героїні. Кожна ключова локація в романі (*palazzo, delizia, castello, fortezza* та Венеція) відображає різні етапи життя Лукреції. Від дитинства, позбавленого любові, у флорентійському *palazzo* до ізоляції та небезпеки смерті у фортеці – інтер'єри є метафорами її емоційного стану та умов, у яких вона перебуває.

Мистецтво змальовано як інструмент самовираження і боротьби. Живопис стає для Лукреції способом висловити свої почуття, протестом проти патріархальних обмежень і пригноблення. Її роботи – від малюнка про жертвоне вбивство Іфігенії за наказом її батька до зображення волелюбної тигриці, що тікає і ховається в траві – не лише мають символічне значення, але й ілюструють її усвідомлення власної поневоленої ролі в

патріархальній родині й суспільстві й водночас прагнення до свободи. Контрастом до її творчості стає шлюбний портрет, виконаний за вказівками чоловіка, який бачить у ній не особистість, а свою власність, засіб для уславлення герцогського роду.

Зміни у творчій роботі Лукреції показують ступінь її свободи: якщо в батьківському домі вона могла малювати що хотіла, то її становище в шлюбі з жорстоким герцогом поступово призводить до заборони малювати й лише втеча від чоловіка й союз із іншим художником дає їй таку свободу творчості, якої вона ніколи не мала.

Завершальна локація роману, Венеція, постає дещо ідеалізованим простором, який символізує свободу, зцілення та можливість реалізації головної героїні як у творчості, так і в особистому житті.

Таким чином, у романі «Шлюбний портрет» мистецтво та описи інтер'єрів стають ключовими елементами, які розкривають глибокі смисли твору. Вони допомагають не лише відтворити атмосферу епохи, але й акцентують на соціальній, гендерній і психологічній проблематиці, роблячи роман багатозаровим і глибоким. Подальші перспективи дослідження можуть включати компаративний аналіз долі жінки-мисткині у творах зі схожою тематикою.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Kleiber, S. H. The painting tells a story: "The Marriage Portrait" author on love, loss and layers of meaning in the Italian Renaissance. [Interview]. *Taipei Times Books*. 2023. 23 September. URL: www.ttbook.org/interview/painting-tells-story-marriage-portrait-author-love-loss-and-layers-meaning-italian (дата звернення: 10.01.2025).
2. O'Farrell M. *The Marriage Potrait*. London: Tinder Press, 2022. 438 p.
3. O'Leary, J. Review: *The Marriage Portrait – Maggie O'Farrell* (Hachette). *The Conversation*. 2022. 17 October. URL: <https://theconversation.com/in-the-marriage-portrait-maggie-ofarrell-distorts-the-historical-record-to-suit-modern-sensibilities-192182> (дата звернення: 10.01.2025).
4. Struzziero, M. A. "The Underpainting and the Overpainting": Layers of Power and Powerlessness in Maggie O'Farrell's *The Marriage Portrait*. *Humanities Bulletin*. 2024. 7(1), Pp. 119–134.
5. Thomas-Corr, J. *The Marriage Portrait by Maggie O'Farrell review – the doomed duchess*. *The Guardian*. 2022. 28 August. URL: <https://www.theguardian.com/books/2022/aug/28/the-marriage-portrait-by-maggie-ofarrell-review-the-doomed-duchess> (дата звернення: 10.01.2025).
6. Tinagli P. *Women in Italian Renaissance Art: Gender, Representation, Identity*. Manchester and New York: Manchester University Press, 1997. 59 p.

REFERENCES

1. Kleiber, S. H. (2023, 23 September) The painting tells a story: "The Marriage Portrait" author on love, loss and layers of meaning in the Italian Renaissance. [Interview]. *Taipei Times Books*. URL: www.ttbook.org/interview/painting-tells-story-marriage-portrait-author-love-loss-and-layers-meaning-italian.
2. O'Farrell M. (2022) *The Marriage Potrait*. London: Tinder Press. 438 p.
3. O'Leary, J. (2022, 17 October) Review: *The Marriage Portrait – Maggie O'Farrell* (Hachette). *The Conversation*. URL: <https://theconversation.com/in-the-marriage-portrait-maggie-ofarrell-distorts-the-historical-record-to-suit-modern-sensibilities-192182>.
4. Struzziero, M. A. (2024) "The Underpainting and the Overpainting": Layers of Power and Powerlessness in Maggie O'Farrell's *The Marriage Portrait*. *Humanities Bulletin*. 7(1), Pp. 119–134.
5. Thomas-Corr, J. (2022, 28 August) *The Marriage Portrait by Maggie O'Farrell review – the doomed duchess*. *The Guardian*. URL: <https://www.theguardian.com/books/2022/aug/28/the-marriage-portrait-by-maggie-ofarrell-review-the-doomed-duchess>.
6. Tinagli P. (1997) *Women in Italian Renaissance Art: Gender, Representation, Identity*. Manchester and New York: Manchester University Press. 59 p.